

HET VERRAAD

door Leentje M. Hagen

Het was een geval van liefde op het eerste gezicht. Het jongetje kwam het huis binnen aan de hand van een grote oom en dadelijk waren er een hoop grote ooms en tantes, die hij een hand moest geven, die met hem stoelen wilden en hem plaagden. Het was een verbijsterende gewaarwording geweest, als je zo bij moeder vandaan kwam, waar niemand anders was dan vader en een klein zusje, dat je gemakkelijk aan kon. Langzamerhand had hij al die ooms en tantes leren onderscheiden. Oom Jannes, die hem had meegenomen, bij moeder vandaan, en die hem 's avonds op zijn schouders naar boven reed; tante Kris, die hem 's morgens aankleedde en 's avonds uitkleedde en hem zijn gebedje liet opzeggen; tante Truus, die buiten wilde spelletjes met hem deed; oom Herman, die eigenlijk niet helemaal een echte oom was, want hij ging nog op school. En dan was er de uitverkoren Tante, die hem verhaaltjes vertelde en die met hem was gaan wandelen en toen kwamen ze twee andere meisjes tegen op een kleine fietsje en daarop had Paul mogen rijden, de hele weg

langs en het ging zo maar goed. Daarop was de kleine jongen verschrikkelijk trots geweest.

De uitverkoren tante heette tante Con en ze noemde het kleine jongetje Paulibus. Al de tweede dag was Paulibus zover, dat hij aan tafel alleen naast tante Con wou zitten, haar de hele dag als een hondje naliep en 's avonds in bed aan haar lag te roepen, of ze nog één keertje kwam, éviés één keertje maar.

Ja, het was liefde op het eerste gezicht. Daarom vond Paulibus het heel gewoon, de derde dag aan tante Con te zeggen, dat hij met haar trouwen ging en dat ze dan altijd bij elkaar bleven. Dit had hij tot nu toe alleen tegen moeder gezegd. Maar tante Con vond het heel goed. Ze begreep het direct.

„Natuurlijk Paulibus. Afgesproken. Maar dat duurt nog een hele tijd. Eerst gaan we een poos wandelen. Trek je jas aan, zet je muts op één oor, dan gaan we foetsie.“

En op de wandeling vergat Paul zijn plannen voor de toekomst, draafde vooruit of achteraan, beschermde tante Con voor vele gevaren, zoals een grote hond, die zijn bek opendeed en een valse poes, die zo gemeen loerde; wou alle bordjes lezen of er ook een „P“ op stond van Paul en kwam dan ineens naast haar bedelen om een verhaaltje.

De dagen gingen snel voorbij. Er waren veel dingen, die moesten gebeuren en die de speciale plichten waren van Paulibus. Daar was het schoteltje met geweekt brood en melk voor Doetje, de poes, waar hij aan moest denken. Ook was er Daatje, die hij moest helpen open doen en alle bakkers, die hij mocht betalen. Dan draafde Paul van de keuken naar de deur en weer terug met allemaal centen en dubbeltjes in zijn toegeknepen vuistje. Tot hij er in eens genoeg van kreeg, tegen Daatje zei: „Dat gezanik hier bij de deur altijd“, en op zoek ging naar tante Con, die hij meestal in haar kamer achter de piano vond.

Dan stond hij doodstil en geduldig te luisteren, als tante Con zong. Vreemde woorden, die hij niet begreep, op een zachte treurige wijs, die hem akelig maakte diep in zijn buik, zoals hij zei en dan kroop hij in een hoek van de kamer op een kussen en jankte zachtjes, als een kleine hond.

Oom Jannes, die hem naar bed bracht.

„Liebster Herr Jesus! wo bleibst du so lange?
Komm doch, mir wird hier auf Erden so
bange —“

De zachte verlangende muziek, die Paulibus nog niet kon begrijpen en die hem daarom van streek maakte.

Tot hij opstond, zijn hoofd in tante Con's schoot borg en zei, met een vreemde stem voor een klein jongetje: „As ik groot ben, dan trouw ik jou, hè. Dan blijven we altijd bij elkaar.“ En dan lachte tante Con, streek de scheiding uit zijn wit kuifje en begon vrolijke versjes met hem te zingen. „Jarig Jetje zou tracteren“ en „Kom wij gaan een liedje zingen“. Het eindigde altijd met het lievelingsvers: Pinda pinda, lekka lekka, dat ze alle twee oorverdovend brulden tot grote schrik van Doetje de kater en Daatje de meid, die er „veraltereerd“ van was, zo'n leven as die juffrouw Connie kon maken.

Er was al 'n hele handvol dagen voorbij en de andere handvol was al ver over de helft, toen er een brief van Moeder kwam. Oma las hem voor aan 't ontbijt, terwijl Paulibus stikum zat te spelen met reepjes brood, waar hij de koek van had af gegeten. Paul hield niet zoveel van Oma, maar daar hij de hele dag rondzwierf en Oma meestal in haar kamer aan 't raam zat te breien, had hij niet veel last van haar, zoals hij grootmoedig aan tante Con betuigde. Oma hield niet van drukke kinderen en daarom kreeg Paul aan 't ontbijt en aan tafel wel eens 'n standje, als hij z'n mond niet kon houden, omdat er zóveel te vertellen was.

Nu luisterde hij helemaal niet naar de brief van Moeder; hij zat een toren te bouwen van z'n reepjes brood, tot tante Con zijn handje ving en hem zei, dat hij zijn vork moest gebruiken. En Oma zei er nog bij en haar stem klonk zo boos: „Je mag niet knoeien met je brood.“ Paul hing zijn hoofd scheef tegen de schouder van tante Con, een zeker middel om getroost te worden, maar dit keer hielp het niet, want tante Con zei alleen: „Recht zitten Paulusje“ en prikte een nieuwe hap aan zijn vork. Toen zei ze tegen Oma: „Het zal wel stil zijn voor Marie, en ik begrijp best, dat ze de jongen graag thuis wil hebben. Hij is een schat.“

Paulibus kauwde langzaam zijn reepje brood en zei: „Marie, zo heet mijn moeder.“ Het scheen heel lang geleden, dat hij hoorde bij vader en moeder en bij zusje, die in een box kroop en huilde. Nu ging hij nooit meer bij tante Con weg en bij de poes en bij Daatje en de piano.

Toen stonden ze allemaal op. Oma en tante Con en tante Kris en hij werd met zijn bord met drie kale hapjes bij het raam gezet, waar Oma naar hem keek en daar moest hij ze dadelijk opeten en niet zeuren, want hij was een treuzel.

Paulibus zei langzaam, want hij had een hap ergens achter in z'n mond, die maar niet zijn keel in wilde: „Ik hou helemaal niet van u, ik hou van tante Con.“

Oma keek naar hem over haar brilleglazen en zei: „Kleine kinderen praten niet met brood in hun mond. Dat hoort niet.“ En dat vond Paul heel gek, want hij praatte wèl met brood in zijn mond. Oma zei: „Als je stout bent, Paul, dan brengen we je weer weg naar moeder.“

„En naar vader en naar zusje,“ vulde Paul aan. Hij vond het nu toch maar beter gauw zijn laatste hapje in de mond te steken, dan kon oma zien, dat hij niet een treuzel was.

Tante Con kwam ook aan het raam en zei achteloos: „Wanneer komt Henk Paul halen, moeder? Schreef Marie dat ook?“

Oma haalde de brief weer te voorschijn. „Het is jammer, dat het dit keer mis is gegaan,“ zei ze eerst. „Ach, maar het was toch ook gauw op elkaar, Paul en zusje en nu weer —“ Paul luisterde niet, dat was van die onzin, die grote mensen praatten.

Toen de avond kwam, bracht tante Kris Paul naar bed. Ze trok hem zijn rode trui en zijn fluwelen broekje uit, zijn andere kleren en zijn sandalen en kousen. Ze waste zijn handen en armen, zijn hoofd en zijn benen en praatte met hem. Paul deed duizend ontdekkingen. „Het elastiekje, waar tante Kris van-

Paul hield niet zoveel van oma...

Het was een vuurrood, driftig jongetje....

„Mag ik dan dadelijk zo meteen niet terug komen?” vroeg een klein timide Paultje bij de deur.

„Ja, dat mag wel, maar eerst beneden gaan spelen bij tante Kris. En hoor eens Paul, straks komt vader, met de auto. Leuk, hè? Dan trekken we je jas aan, en ga je mee.”

„Gaat u ook mee?”

„Nee, dat kan toch niet. Ik moet toch bij Oma blijven.”

„Dan wil ik ook niet mee.”

Daarom begon Paul te brullen, toen de auto van vader het hek in draaide en wou hij naar boven, naar tante Con. Vader hield hem in zijn sterke armen, vader praatte met hem, vader nam hem mee naar moeder. En tante Con had hem geloofd, dat ze bij elkaar zouden blijven.

„Tante Con, tante Con,” schreeuwde Paulibus. Het was een grote ontsteltenis. Oma zei: „Henk, neem die stoute jongen maar gauw mee. Foei.” Tante Kris zei: „Wees nu eens stil Paultje, anders mag je nooit meer komen logeren.” En Paultje zelf schreeuwde: „Ik zal tante Con met een mes in haar buik steken. Tante Con hebt het zelf gezegd, ik mag altijd blijven.”

Het was een vuurrood driftig jongetje, dat onder vaders arm naar de auto werd gebracht, en woedend schopte met zijn benen. Het was een boze vader, die hem een pak slaag had gegeven en nu de motor startte, het gaspedaal indrukte.

Toen gingen boven, ergens, een paar deuren open. Iemand riep: „Paultje, Paulibus!” Het driftige gesnik bedaarde. Paultje ging in de open twoseater op zijn knieën zitten, stak een hulpeloos handje uit naar boven en riep: „Mag ik bij jou blijven?” Vader keerde zich om — op het balcon een jong meisje — tante Con, die zich over de leuning boog en riep: „Dag Paulibus, tot ziens.” De motor sloeg aan, langzaam reed de wagen weg. Op de stoep stonden Oma en tante Kris en Oom Jannes en wuifden. Maar Paultje wuifde niet terug. Vader vertelde later, dat hij met een snikkend stemmetje riep: „Mag ik dan nog eens komen bij jou, tante Con?” Er was geen antwoord. Tante Con stond op het balcon en wuifde met een klein wit zakdoekje. Het was het laatste wat Paultje zag van zijn eerste liefde. Hij zocht in de zakken van zijn broek naar zijn zakdoek, maar vond een koekje van Daatje en een knikker. Toen hij thuis kwam, stond moeder met Marietje op de stoep van hun huis en deed haar armen open.

LEENTJE M. HAGEN.

380

morgen zo lang voor gezocht had, lag weggekropen in een hoek. En wist tante Kris wel, dat er op straat een hond bijna was overgereden? Hij blafte zó hard de straat over. Kijk, tante Kris, nou zijn mijn tenen helemaal nat en als ik op de grond stap, komen er een handvol natte plekjes.”

Tante Kris bromde een beetje en lachte een beetje, ze trok hem zijn pyama aan en liet hem zijn gebedje doen.

Toen maakte ze een vogelnestje voor hem, waar hij helemaal in weg kroop en beloofde, dat ze tante Con boven zou sturen.

„Morgen komt vader, Paultje, die komt je halen in de auto. Dan ga je weer naar moeder en naar zusje.”

„Niet waar,” zei Paul. „Ik blijf bij tante Con. Heb tante zelf geloofd aan Paul.”

„Nee hoor,” zei tante Kris. „Die arme moeder is zo alleen. Die verlangt zo naar Paul.”

„Moeder heb de auto en zusje en vader. Ik blijf bij tante Con.”

Toen tante Kris beneden kwam, lachte ze.

„Paul wil niet meer weg. Daar krijg je last mee morgen, Con. Dat zul je zien.”

De ander keek op van haar boek en blies haar kort haar weg van haar voorhoofd. Ze lachte ook. „Ik blijf de hele dag maar uit de buurt. Ik wil het drama niet meemaken. De eerste teleurgestelde liefde en hij is vier jaar. Dan voel je de belediging.”

Boven lag Paul in zijn vogelnest en prevelde: „Zoete tante Con, zoete tante Con,” totdat, voor hij het wist, de slaap op hem neerviel.

De volgende dag was het allemaal erg raar. Tante Con was weg. Paulibus zocht haar overal en vond haar tenslotte op de divan in de kamer van Oom Jannes.

„O help, daar heb je hem,” zei tante Con, die zat te lezen. „Jannes, kun je hem niet weg brengen? Ik moet vandaag klaar komen met mijn Economie. Ik ben toch al zo schandelijk slecht opgeschoten deze dagen.”